Šesti dan tudi tega mesca okoli polnoči je v Póljanah poleg Šentvida nad Ljubljano strašen oginj 15 hiš s poslopjem vred pokončal, en fant pri desetih letih, ki je nad hlevam ležal, je zgorel. Samo 6 kmetov je zavarvanih; zavarvanci bojo dobili vso škodo povernjeno, koliko so je bili dali zapisati. Ne vé se kam oberniti za pomoč druzih 9 pogorelcov, jokajo in obžalujejo, de niso svojiga pohištva zavarvali — pa prepôzno je!! Taki nečimerniki pa niso usmiljena vredni, ki dobrote, ki jim jo asekurancija za malo krajcarjev ponuja, sami nočejo deležni biti. Naj nam nobeden ne pravi, de je dosti tacih kmetov, ki niso v stani, asekurancije plačevati: to so prazni izgovori, zoper ktere kerčmarji in štacunarji na glas pričujejo. Neumna beseda „davk“ takim zanikernim ljudém po glavi blodi; — pa za božjo voljo! ali je to davk, kar sami sebi dobriga storite v potrebi? Komur ni svetovati, temu ni pomagati. Kdor hoče brez davkov živeti, naj pobêre svoje kopita in naj se podá v amerikanske pušave, kjer mu ne bo treba davkov plačevati, kjer mu pa tudi nobena mila roka njegoviga posestva varvala ne bo. — Poslednjič moramo še povedati, de je v Póljanah stala sred ognja ena hiša s ceglam krita; plamen je švigal krog nje takó, de so jele oboknice goréti, strehe pa se ni prijel in hiša je obvarvana ostala. Lejte dobroto s ceglam kritih hiš!

Kratek pregled novih slovenskih knjig.

1.

„Sveti Evangelji z molitvami in branjem za vse nedelje, praznike in imenitniši godove celiga leta, kterim so pridjani tudi evangelji z molitvami za vse delavnike svetiga postniga časa, cel katekizem s prašanji, cerkvene litanije, navadne stare cerkvene pesme z mnogimi novimi, ki se sploh po Slovenskim pojó i. t. d.“ — Dobijo se v Celji, Ljubljani, Celovcu, Gradcu i. t. d. Veljajo v navadnim zvezku 1 goldinar.

Po pravici se zamore reči, de imenovane bukve, ki so lani v zalogi gosp. Gajgerja v Celji na svitlo prišle, v versti nar lepših slovenskih knjig stojijo. Zlate bukve so za cerkev in za dom, za stariga in mladiga, pisane v takó lahko umljivim jeziku, de jih vsak Slovenc, naj si bodi Štajarc ali Krajnc, Korošc ali Hrovaški mejač, gladko bere in razumi. Od več strani vprašani, kdo je pisatelj teh lepih bukev? nam sedajni prečastiti Braslovški tehant, gosp. Stojan, ki sicer le radi natihama lepe dela izpeljujejo, ne bodo za zlo vzeli, če vprašavcam očitno povémo, de so jih Oni pisali. Čast komur čast gré! Kar zunajno lepôto teh v gosp. Blaznikovi tiskarnici lično natisnjenih bukev še povikša, je krasna, v jeklo rezana podobšina, ktero je znajdel in práv po mojstersko zrisal tehantov cerkovnik, Ignaci Župan. Ne rečemo preveč, če jo na ravnost povémo, de lepši sostavljeniga podobika v molitevskih bukvah še nismo vidili. Nebesa in svet na enkrat stopijo pred naše oči, ko ta podobik zagledamo! Kakor slišimo, je Župan le samoúk, ki se nikdar v šoli ni risanja učil in le dela, kar mu njegov duh da. Škoda, de take bistre glave v mladosti priložnosti nimajo, popolnama risarske umetnosti izučiti se: koliko lepih izdelkov bi imeli od njih pričakovati!

Poslavljenje.

Presvitli Cesar so učilištvo slovanskiga jezikoslovstva na kraljevi Zagrebški akademii slavnimu gospodu Vekoslavu (Alojzju) Babukiću, tajniku družtva narodne bravnice Zagrebške, podeliti blagovoljili.

Pokòp gospoda Hradeckita, Ljubljanskiga mestniga poglavarja.

8. dan tega mesca ob šestih popoldán so pokopali gospoda Hradeckita, kteriga smert smo v poslednjim listu oznanili, z nar veči častjo, in iz vsih vsih stanov se je toliko spremljavcov zbralo, de v Ljubljani še nikdar ni bilo taciga pogreba. Tudi Njih ekscelencija, naš visokočastitljivi deželni poglavár, gospod baron Weingarten so rajnkimu čast skazali in ga na pokopališe spremili. Mestnjani samí so merliča nesli in mu svetili. Vsi gosp. korarji so ga častno spremili, ifulirani stolni tehant gosp. Urban Jerin, s škofjo kapo na glavi, so ga pa pokopali. Zavoljo silno silno veliko spremljavcov ga niso mogli na ravnost od doma na pokopališe nêsti, ampak so ga nesli po celim velkim tergu, čez čevljarski most, čez novi terg, gosposke in igrališne ulice, memo frančiškanarske cerkve, po slonovih ulicah na Dunajsko cesto. Akoravno je želel rajnki, ki nikdar ni ljubil vunanjiga bliša, natihama pokopan biti, se ta njegova volja ni môgla spolniti, zakaj vsi stanovi so si prizadevali, mnogozaslužnimu in visoko spoštovanimu možu, ki se je skozi 26 let za prid Ljubljanskiga mesta goreče trudil, zadnjo čast skazati. Očitniši se ni môglo pokazati, kakor se je pri pogrebšini pokazalo, kaj je Ljubljančanam rajnki bil — kaj so ž njim zgubili. Naj v miru počiva! — Berž ko bo moč, bomo popolni popis njegoviga blaziga življenja bravcam Novic podali.

Stare krajnske pripovesti.

(Štempihar) kakor so mi taki pravili, ki so ga sami poznali, je bil iz Šentjurške fare iz Olševka na Gorenskim domá. On je bil silno močán, krajnski Herkulj. Velike teže je vzdvigal, težkó obložene velike vozé je na cesti obračal in perzdvigal; več jih je bil v stani na enkrat vžugati ali otepsti. Veliko se od njegove močí tudi čudniga perpoveduje ali perstavlja.

(Tvorka) je bila perkazen, ki je tam ljudí strašila, kjer so kvaterne torke in četertke predli, ali kjer je predica na kolesu vervco pustila, ko je nehala presti. To strašenje je v tem obstalo, de se je perkazala pasja noga in de je jela kolovrat goniti.

Še več tacih povest in smešnih vraž je, ki si jih Krajnci še dan današnji za kratek čas eden drugimu perpovedujejo.

Požemčan.

Besedna vganjka.

Al práv al napak besedo bereš,
Vselej poveš kaj si, kader orješ.

Današnjimu listu je perdjana 15. doklada.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani 11. Maliga serpana.		V Krajnju 6. Maliga serpana.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	1	57	2	6
1 » » banaške	2	5	2	8
1 » Turšice	1	9	1	11
1 » Soršice	—	—	1	35
1 » Rèži	1	30	1	39
1 » Ječmena	1	6	1	15
1 » Prosa	1	8	1	16
1 » Ajde	1	7	1	10
1 » Ovsa	—	56	—	54

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik* v *Ljubljani.*